



ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 9 czerwca 2020 r.

Pozycja 173

POSTANOWIENIE

z dnia 4 marca 2020 r.

Sygn. akt Ts 48/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Mariusz Muszyński,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej E.P. w sprawie zgodności:

art. 23 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1429) z art. 2 i art. 42 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 7 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zm.)

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 17 marca 2018 r. (data nadania) E.P. (dalej: skarżąca), wystąpiła z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego:

Wyrokiem z 1 lutego 2017 r. (sygn. akt [...]) Sąd Rejonowy w N. (dalej: Sąd Rejonowy) uznał skarżącą za winną popełnienia m.in. ciągu przestępstw z art. 91 § 1 w związku z art. 231 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2016 r. poz. 1137, ze zm.) Sąd Rejonowy ustalił m.in., że skarżąca „w okresie od nieustalonego dnia sierpnia 2011 roku do dnia 31 stycznia 2012 r. pełniąc funkcję Burmistrza Miasta R., działając z zamiarem ewentualnym nie dopełniła swoich obowiązków, poprzez niewłaściwe i niewystarczające sprawowanie kontroli nad prawidłowym wywiązywaniem się z zawartej umowy świadczenia obsługi prawnej na rzecz Urzędu Miasta R. przez radcę prawnego, w wyniku czego doszło do opóźnienia w przekazaniu do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. złożonej przez K.G. w dniu 22 kwietnia 2011 r. skargi na bezczynność, która to skarga została przesłana w dniu 31 stycznia 2012 r., z przekroczeniem ustawowego 15-dniowego terminu do jej przekazania, w wyniku czego Wojewódzki Sąd Administracyjny w K. postanowieniem z dnia 26 września 2012 r. w sprawie [...] nałożył na Burmistrza Miasta R. grzywnę w wysokości 3.000 zł oraz postanowieniem z dnia 24 lutego 2012 r. w sprawie [...] grzywnę w wy-

sokości 8.000 zł, czym oskarżona działała na szkodę interesu publicznego poprzez narażenie majątku gminy na uszczuplenie oraz na szkodę interesu prywatnego K.G.”.

Sąd Rejonowy uznał ponadto skarżącą za winną tego, że „w okresie od dnia 18 lutego 2011 roku do dnia 19 grudnia 2012 roku w R. wbrew ciążącemu na niej jako Burmistrzowi Miasta R. obowiązkowi udostępnienia informacji publicznej nie udostępniła K.G. żądanej przez niego we wniosku z 21 grudnia 2010 roku sprecyzowanym 4 lutego 2011 roku informacji publicznej w postaci mapy cyfrowej »Kierunki Rozwoju przestrzennego« i równocześnie zaniechała wydania decyzji odmawiającej udzielenia żądanej informacji, czym działała na szkodę interesu prywatnego K.G., co stanowi występki z art. 23 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 1764).

W powołanym wyroku Sąd Rejonowy orzekł wobec skarżącej karę łączną grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

Rozpoznając apelację skarżącej od powyższego orzeczenia, Sąd Okręgowy w N. wyrokiem z 14 listopada 2017 r. (sygn. akt [...]) utrzymał je w mocy.

2. Zarządzeniem z 18 września 2019 r. sędzia Trybunału Konstytucyjnego wezwał skarżącą do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: dokładne oznaczenie podmiotu, który wnosi skargę; doręczenie oryginału albo poświadczoną za zgodność z oryginałem kopii wyroku z uzasadnieniem: a) Sądu Okręgowego w N. z 14 listopada 2017 r. (sygn. akt [...]) – z dokumentem potwierdzającym datę doręczenia skarżącej tego orzeczenia, b) Sądu Rejonowego w N. z 1 lutego 2017 r. (sygn. akt [...]); nadesłanie trzech kopii skargi z załącznikami.

Pismem z 16 października 2019 r. (data nadania) skarżąca ustosunkowała się do tego zarządzenia.

3. Z wydaniem wskazanych wyżej wyroków skarżąca łączy naruszenie zasady demokratycznego państwa prawnego i wywodzonej z niej zasady ochrony zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, na którą składa się zasada przyzwoitej legislacji. Jak wskazała, sankcja karna przewidziana w zakwestionowanym przepisie obejmuje działania polegające na niewykonaniu obowiązku udostępnienia informacji publicznej, nie precyzując, kto i w jakich okolicznościach popełnia czyn zabroniony, tj. nie określa znamion czynu zabronionego. W przepisie tym nie ma ponadto odesłania do przepisów, na podstawie których możliwe byłoby określenie tych znamion.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań, jest oczywiście bezzasadna, bądź gdy nie usunięto w terminie braków formalnych skargi (art. 61 ust. 4 pkt 1-3 u.o.t.p. TK).

2. W ocenie Trybunału skarga konstytucyjna spełnia przesłanki przekazania jej do merytorycznej oceny.

2.1. Skarga konstytucyjna została sporządzona w imieniu skarżącej przez radcę prawnego (art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK).

2.2. Skarżąca wyczerpała przysługującą jej drogę prawną (art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK), ponieważ wyrok Sądu Okręgowego w N. z 14 listopada 2017 r. (sygn. akt [...]) jest prawomocny i nie przysługują od niego żadne zwykłe środki zaskarżenia.

2.3. Dochowany został trzymiesięczny termin do wniesienia skargi konstytucyjnej (art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK), ponieważ odpis wymienionego wyżej wyroku został doręczony skarżącej 18 grudnia 2017 r., a skarga została wniesiona 17 marca 2018 r.

2.4. Zaskarżony art. 23 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1429) stanowi: „kto, wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi, nie udostępnia informacji publicznej, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku”. Skarżąca zarzuciła, że powyższa regulacja nie spełnia wymogu określoności, z którym w prawie karnym wiąże się zasada *nullum crimen sine lege* (art. 42 ust. 1 Konstytucji), ponieważ z zakwestionowanego przepisu nie wynika precyzyjnie, jakie zachowania są w nim penalizowane.

Trybunał stwierdza, że zakwestionowany przez skarżącą przepis stanowił podstawę prawną orzeczenia wskazanego jako ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji i z tego względu może być przedmiotem zaskarżenia w postępowaniu zainicjowanym wniesieniem skargi konstytucyjnej (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK).

2.5. Skarżąca wskazała, jakie przysługujące jej konstytucyjne prawa i w jaki sposób zostały – jej zdaniem – naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK), a także uzasadniła sformułowane w skardze zarzuty (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p. TK).

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p. TK – postanowił o nadaniu skardze konstytucyjnej dalszego biegu.